

572
1965

1 9 6 5 Ձ Յ Օ Ն Ո

Հ Ա Մ Ա Ն

№ 5

1945 1965

9 მაისი

ჯანსუღ ჩაპჩიანი

დროშები, დროშები, ასწიეთ ზე,
იცინის მიწა და იცინის მზე.
მაისი ეწვია ბალებს და ზვრებს,
სულ გამარჯვებებით
გვიდაფნავს გზებს.

სიმღერის გუგუნი ქვეყანას ძრავს,
ადიდებს გმირობას,
ნამღვილს და ცხადს.
დიდება. მამულო, შენს ლამაზ ცას,
დიდება მამულო, მაისის ცხრას!

ნახატი გიორგი როინიშვილისა

ზაიზი

პანო მნელი

ღღეს ჩვენს ბაღში ზეიმია,
ღღეს ოცნება სხვა ფრთებს ისხამს.
— პირველ მაისს გაუმარჯოს,
გაზაფხულის პირველ სიტყვას!

სიო ჩადგა, ფოთლები კი
არ იშლიან ჩურჩულს მაინც:
— გაუმარჯოს, გაუმარჯოს
მშვიდობის და ძმობის მაისს!

აჭოცანა

საქართველო
საბავშვო ჟურნალი

ლილა პაპია

ნახატი ჯამალ ლოლასი

ერთი ბატარა მეზობელი მყავს. ჩემზე ორი წლით უმცროსია და ამიტომ ყოველთვის უფროსივით ველაპარაკებ.

— ზეინაბ, გაკვეთილები ისწავლე?— ვკითხვებ.

— შენ ჩემი მასწავლებელი ხომ არა ხარ!

— გინდა, არითმეტიკაში დაგეხმარო?— წამომცდა უნებურად.

— მინდა, როგორ არ მინდა! აი, ამ ამოცანას თავი და ბოლო ვერ გავუგებ.

— იმ, ამას რა უნდა! წადი, ზეინაბ, გზოში ითამაშე და ცოტა ხნის მერე მოდი.

ზეინაბმა გზოში ჩაირბინა.

ამოცანას მესამედ დავუბრუნდი, მაგრამ მეც ვერაფერი გავუგებ. «რამ მათქმევინა, დაგეხმარები— მეთქი. რომელი მათემატიკოსი მე ვარ. თუმცა რა დიდი საქმეა, მესამე კლასის ამოცანა როგორ ვერ უნდა გამოვიყვანო?» — გავუჯავრდი ჩემს თავს. — «ზეინაბმა რომ ამ გაჭირვებას უყუროს, ჩემსას ხომ აღარაფერს დაიჯერებს?»

მივხედი, ჩემგან არაფერი გამოვიდოდა, ამოცანა მივატოვე და აივანზე გავვიდი.

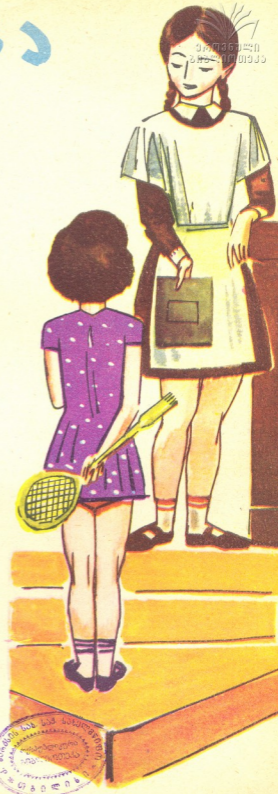
— ზეინაბ, ამოდი!— დავუძახე გაჯავრებულმა.

ზეინაბმა გზოდანვე შემომპინა და გახარებულმა ამოირბინა კიბეები.

— უკვე გამოიყვანე? რა კარგია!— შესძახა აღტაცებულმა და ტაში შემოაჭრა.

— სულ უბრალო ამოცანაა, ამის გამოყვანა შენ არ უნდა შეგეძლოს?— ეუთხარი და ისე გავიძურწე ოთახიდან, რომ გოცნებული ზეინაბისთვის არც კი შემიხედავს. ასეთი სირცხვილი არასოდეს მიჭამია.

შინ შევედი და ერთ წიგნს დავუწყვე ძებნა. რა გგონიათ, რომელ წიგნს ვეძებდი? — მესამე კლასის არითმეტიკის სახელმძღვანელოს.

976

19 მაისი 3. ი. ლენინის სახელობის კომუნისტა
ორგანიზაციის დაბადების დღეა

პიონერი

იოსებ ნონუაილი

რადგან პიონერი
მხოლოდ პირველს ნიშნავს,
ყველას, ვინც კი თავს თვლის
ამ სახელის ღირსად
და ყელსახვევს წითელს
უფრიალებს ქარი,
მუდამ კარგად ახსოვს
პიონერის ვალი:
მისაბაძი გახდეს
ყველგან—სახლშიც, კარშიც,
ისახელოს თავი
სწავლითა და გარჯით.
გაჰყვეს ლაღად გაშლილ
დიდი დროშის ციმციმს,
შუქად ენთოს გულში
პიონერის ფიცი.

ნახატი რეჟისორი მუხომედიანი

იყო და არა იყო რა... იუვენე ვვაზილე-
ბი და იუვენე ზეპლები. არავინ იცის, ზეპ-
ლები ადრე განდნენ ქვეყანაზე, თუ ვვაზი-
ლები.

დიდი ხნის წინათ ვვალა ზეპლა ერთხაი-
რი იყო: თეთრფრთიანი და თეთრგულა-
განდნენ თუ არა, მაშინვე ფრთა ფრთას შე-
მოჭრეს და სასრდოს საძებრად გასწიეს.
იფრინეს მანამდე, ვიდრე ჭრელ-ჭრელ ვვა-
ვილებიან მინდორს არ წააწუდნენ. ზეპლებს
თვალები აუჭრელდათ და ზვეით-ქვევით იწვეს
ფარფატი. ბოლოს, როცა მიეჩვივნენ ამ

ჩიხს სიწითლეშ მოხიბლა, ზოგიც ვარდისა
და იის სურნელმა მიიხიდა.

თეთრი ზეპლებით მოქარგული მშვენიერი
მინდორი ისეთი ლამაზი სანახავი იყო, რომ
თვით მხეც კი ვვლარ უძლებდა და ჩვეუ-
ლებრივზე მეტად იღიძებოდა. ზეპლები მთე-
ლი დღე ტკებოდნენ ამორჩეულ ვვავილთა
აღერსით. საღამოს, როცა მზე დაიღალა
ზეპლებისა და ვვავილების ცქერით, მთას
ამოეფარა. ზეპლებმაც უგანასკნელად მიუ-
ღერსეს ვვავილებს და ზედვე ჩაეძინათ.

მეორე დილას მზე კვლავ ეწვია მინდორს
და დაინახა, რომ ვვალა ზეპლის ფრთები
და ტანი მისი სვევარელი ვვავილის ფერად
მოხატულიყო.

იმ დღიდან მინდვრები სავსეა ფერად-
ფერადი ზეპლებით, რომლებიც ამორჩეულ
ვვავილებს განსაკუთრებული სივარულით
ეკლებიან თავს.

ვევაზი

საუცხოო სანახაობას, ვინაც რომელი ვვა-
ვილი მოეწონა, იმისკენ გასწია. ვვავილები
ერთი კი ვინახუნენ და სიაოჯნებით ვადუ-
შაღეს გულები ნანატრ სტუპრებს. ზოგს
მისაკი მოეწონა, ზოგს ენძელა, ზოგი ვაუა-

გონიერება

სადაც უსაზღვროა

მანარეს ყველა იცნობს სკოლაში. წითელი თმა და ჭროლა თვალები აქვს. თავზე ყოველთვის თუშურ ნაბდის ქუფს იხურავს.

სკოლაში რომ მივა, წიგნების ჩანთას და ქუფს დაუდვრად შეყრის მერხში, მერე ეზოში გამოვა და რივიდან ამოსასვლელ ბილიკს გადახედავს. მასწავლებლებს რომ დაინახავს, ერთი ნაბოჯით გადადგება უკან და მიესალმება. თანაკლასელებს კი წინ გადაუხტება და დაეპიყვება. აუცილებლად დაეპიყვება ბიჭებსაც და გოგონებსაც.

ამიტომ დაივიწყეს მისი სახელი მანარე და „ფაღვანი“ შეარქვეს. ისე დღე არ გავა, რომ მასწავლებელთან ოთხიოდე გოგო-ბიჭმა მანარე არ იჩივლა.

- ფაღვანმა რვეული დაიპიზა.
- ფაღვანმა წამაქცია.
- ფაღვანმა მცემა.

მანარეს თავი ამაყად უჭირავს, და ხშირად ტრახტობს ხოლმე ყველას ვერველი. იმ დღესაც გააკეთილი რომ დამთავრდა, ფაღვანმა ციციხოსთან მიიბრინა და თმები აუწეწა. თამროს ზურგზე შეახტა. მერე ბრაგაბრუგით კიბუზე ჩაირბინა, ელიზბარს ფეხებში შეუფორდა და მიწაზე ზღართან მოადგინა.

გოგონებმა ასკინცილას თამარს თავი მიანებეს.

— ფაღვანი მოდის და დახატულ წაგვიშლის! — თქვა ერთმა.

— გავიქცეთ, თორემ მტვერში ამოგვაგვლებს.

ფაღვანმა მთელი ეზო ხტუნვა-ხტუნვით შემოიარა. ხან იხეხებს აჯავრებდა, ხან ძალღვივით იყვებოდა, მერე რიყის პირას ჩარჩვებულ თელებთან მიიბრინა და ზაქროს

საჭიდაო

მირის ვოხხვაძის

— ჰიდე, ჰიდე, აბა, ჰიდე,
თუ ბიჭი ხარ, დამეჭიდე!
გადმოვიღებ კისრულით,
თუნდა წვილი მეტყინოს—
მსურს ორივე ბუკებით
მიწა მოვახვევტინო.
— სარმა, კვანტი, მოგვერდი!
საჭიდაოდ მოვედი.
ბაჭიბუჭი რად გინდა,
თუკი მაგრად დამხედები.
ჰიდაობა არ იცი,
რალს მეტრამბაზები?!

ნახატი ზ. კაპანაძისა

წინ აეტუზა. ზაქრამ გადაშლილი წიგნი დაკვდა.

— რა გინდა, მახო?—ჰკითხა.

— როგორ თუ რა მიინდა, არ იცი?

ზაქრამ თავი გაიქნია.

მახარე კიდეგ უფრო ახლა მივიდა და ცა-
ხელი ხელი საყველში ჩაავლო.

— უნდა დამეჭიდე.

— გამიშვი ხელი, მახო, სირცხვილია.
აგერ, აივნიდან მასწავლებლები გვიყურებენ.

— სირცხვილი არა!..—თქვა ფადავანმა
და ზაქრას მფორე ხელიც ჩაავლო, თავისკენ
მისწია. ზაქრას წიგნი დაუფარდა.

— ჰიდაობა გაიმართა, ბიჭებო, ჰიდაო-
ბა!—დაიძახა ვილაკამ.

ხუთიოდე წუთის შემდეგ კი ზაქრასა და
მახარეს გარშემო გოგო-ბიჭების წრე შეიკ-

რა. წრეში ვილაკ აყდაყუდა გადმოხტა და
ორად მოკეცილი ქამარი მოიქნია.

— განი, ბიჭებო, განი!

— ფადავანი მოყრევა!

— არა, ზაქრო უფრო ღონიერი!

მახარემ ერთი გაჰხედა ზაქრას მაქე-
ბარს, მერე ოდნავ მოიხარა წრეში და
ილღის ქვეშ შეუძვრა მოწინააღმდეგეს. მაგ-
რამ ზაქრამ მოიქნია ფადავანი, ხედები გაუშ-
ვა, იმასაც გააშეებინა და ყირამალა გადაა-
ტარა. მახარე წამოხტა და მტერიდან შარ-
ვალზე ხელისგული გაისვია. წრე უკებ შეი-
კრა, მერე ისევ გაგანიერდა და ახარხარ-
და. აივანზე გადმომდგარი მასწავლებლებიც
გულთანად იცივნოდნენ.

მახარემ მიიხედ-მოიხედა, მერე თავი ჩა-
ლუნა და დარცხვნილი გაუცადა იქაურობას.

დათოს დაღი

გიორგი კახიანიძე

დათომ ეზოს მიაშურა,
დაღი იყო ბედად;
— თუ ავად ხარ, სად მიდისარ?—
მიამახა ღვედამ.

— ავად, ღვედი, წუდანი ვიყავი,
ახლა მინდა გაგვლა...—
ვის ახსოვდა გაგვეთილი,
ვის ახსოვდა სწავლა!

ვინ არ იცის დროის მადლი,
რა ოქროს წუთი,
პოდა, დათოც დაფაცურდა,
გაატორა ბურთი.

მაგრამ დახეთ, აღტაცებას
ფრთხი ეძვება ნელა:
ბურთს რომ დასვდეს, ბავშვი არ ჩანს,
სკოლაშია ეველა.

ბავშვს ლეკვი მოცუნცულებს,
უწეინარი, ჭრელი.
დათომ ტუბილად გაუღიმა,
დაუქნია სელი:

— მოდი, ცუბა, ვითამაშოთ,
ნუ აწრისე კუდი!—
მოეფურა და ფეხებთან
გაუტორა ბურთი.

ეს რა ჯოჯო კამოხტაო!—
დაიეფა ცუბამ,
გატულისდა ნაცემივით
და მოკურცხლა უკან.

ცელქს ცელქობა დაუწუნა,
რას იხამდა დათო!
სათამაშო მოედანზე
დაწრა მარტოდმარტო.

გულნატყვნა ბურთთან მაინც
გახალა ბრძოლა...
ვის ახსოვდა გავეთილი,
ვის ახსოვდა სკოლა!

აქთმ ნა ჭუნდი

პირველი მარაგა

ავთოს წაბლისფერი, ბომბორა ძაღლი ჰყავდა. ძაღლს სახელად მურია ერქვა. ისინი კარგი მეგობრები იყვნენ.

ავთო საღაც კი წავიდოდა, მურიაც თან დაჰყვებოდა. ვადმოგვდებდა ენას და სუნსულით მისდევდა მეგობარს. სკოლაში მიმავალ ავთოს მურია სახლის კართან ელოდა.

ბიჭუნას ერთხელ სოფლიდან პაპა ესტუმრა. მურიას პაპა არასოდეს ენახა. როგორც კი გაიღო ჭიშკარი და თეთრწვერა, ხურჯინიანი მოხუცი გამოჩნდა, მურიამ მაშინვე ყეფა ატეხა. პაპამ პატარა ხელჯოხით სცადა ძაღლის მოგერიება, მაგრამ მურია უკან არ იხვედა. ამ დროს ავთოც გამოჩნდა და ძაღლს შეუტია.

— გაჩერდი, მურია, ეგ ხომ ჩემი პაპა!..

თუმცა ძაღლი მაშინვე გაჩუმდა, ავთომ ფეხი მაინც ამოჰკრა, — გვეც შენ, პაპაჩემი რომ ვერ იცანიო!..

მურია ჩაიკეცა და ტკივილისაგან საცოდავად აწკმუტუნდა. პაპას სტუმრობით გახარებული ავთო კი ხან ჩურჩხელას შეექცეოდა, ხან ბადაგით იტკბარუნებდა პირს და პაპას სოფლელი ბიჭების ამბავს ეკითხებოდა. მურია კი იწვა კარების წინ ყურებჩამოყრილი, თვალსკრემლიანი.

მხოლოდ მგორვ დღეს გაახსენდა ავთოს მურია.

მურია ეზოში არ ჩანდა.

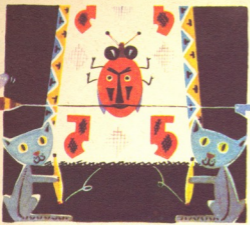
ნახატები პაპა მარაგისთვის

ავთომ ქუჩები მოიბრინა, ყველას ეკითხებოდა, ხომ არ გინახავთ ჩემი მურიაო, მაგრამ მის კვალს ვერსად ვერ მიაგნო.

— მურია, სადა ხარ, ჩემო მურიკო, დამიბრუნდი!.. — მთელი ხმით ყვიროდა ავთო და დანაშაულს ნანობდა.

გამობაკამაძის

კარგად ქსოვენ კნუტები,
დაუწერეს სუთები.
ხოკო მოჰყვა ბორიადს,
მიაკრავენ ორიანს.
რომ გაუღით ზუზუნნი
აბეზარა კრაზანებს,
ერთიანი მიაკრეს
გარეთ გამოაბრძანეს.

მაყალა შიკაილიძე

ნახატები ზურაბ ფორჩხიძისა

ბოკი მოვა

კრუხმა მოსცხო წიწიღს,
— რა ტანტალი იცი.
ნუ დადინარ
სხვის კარზე,
შენი ეზო იკმარე,
თორემ მოვა ქორი, და
ვერ გიშველი შორიდან!

კალია

კალია ხტის ახმახი,
შეაყენა ჩახმახი.
ბუჰ!—
ღეცა ჩახმახი.
თოფი გარბის რახრახით.

საქართველოს
განათლების
მინისტროს

გულგულნი

მაისში, როცა თბილი ქვეყნიდან ბუღბუღი ჩვენში მოფრინდება, თავის ძველ ბუდეს მოემბნის. ამ ადგილს იგი არავის დაუთმობს.

ჯერ მამალი ბუღბუღი გვეწვევა ხოლმე, შემდეგ კი დედალი. მამალი ბუღბუღი განუწყვეტლივ გალობს, რომ დედალმა მოფრენისას ხმაზე იცნოს და იპოვოს.

ბუღბუღი მიწას ქექავს და კია-ლუას ანადგურებს. კუხს მყვალს, მარწყვს, მაგრამ უველაზე მეტად კიანჭველის კვერცხით უყვარს პირის ჩაგმორიელება.

ბუღბუღი ბუდეს წყლის ახლოს იკეთებს. ბინდრობს ჯაგებში, უფრო მეტად კი კუნფლის ბუჩქი მოსწონს.

ბუღბუღი ძალიან ნაზი და სუფთა ფრინველია. თუ ცუდი ამინდია, თავს იკავებს, უელის გაციების ეშინია, მაგრამ თუ თბილა და მზეა, უოველდღე ბანაობს.

როცა ბარკები ფრენას შესძლებენ, მშობლები მათ გარემო შემოისხამენ და გალობას აწყვილიან.

ხნიერი ბუღბუღები დილით და ხილამოს უკეთ გალობენ, ვიდრე უმაწვილი ბუღბუღები. მამალი ბუღბუღი მთვარიან ღამეში ზის ხოლმე ბუდის ახლოს თვალგანაბული და სამშობლოში დაბრუნებით გახარებული მთელი ღამე ტია-ტიათი ართობს და ატკობს კვერცხებზე მჯდომ დედა ბუღბუღს.

ნახატი
რ.ა. შეიღობილი დაუზვა მხატვარმა?
უ. კამოკაძის

სახეხულო

დაკარგვა

მშენებელი ნამუშევარი
გამოვიდეს. ყველაფერი ეს
თქვენს ფანტაზიამა და-
მოკიდებული. მხოლოდ
განსოვდეთ, რომ ცოცხად
ხეს ხელი არ ახლოთ.

მხატვარი ქალის ანა ჩხიკვაძის სახელს-
ნოში რომ შეწვიდეთ, გაოცდებით: თარობ-
ზე ნამუშევრების ტრევა არ არის. არ გველ-
ნოთ, რომ მხატვარი ჩვეულებრივ სალგბა-
ვებსა და ფერადებს იყენებდეს რომელიმე თე-
ჯინისა თუ ცხოველის გამოსახატავად. ფე-
რადების ნაცვლად აქ ნახავთ ბაღანებს,
ხილის კურკებს, ხის ნაფოტებს და სხვა
ათასგანი მასალას. ვერ იტყვით, რომელი
ნამუშევარი რომელს სჯობია. მხატვარი ქა-
ლი დიდი ოსტატობით უზამებს ერთმანეთს
ბაღანსა და გირჩს, ხის ტოტსა თუ მცენ-
არის ნაყოფს. აი, მაგალითად: მამიშუნის ტა-
ნი ხისაგან გაუკეთებია მხატვარს, კული
ბაღანისაგან, ხოლო პირისაზე—ქაღრის ნა-
ყოფის გულიაგან.

არ დაივიწყოთ ეს საბაზულო დავალება!
აბა, ვინ უფრო სანატრესო მასალებს
შეაგროვებს.

თქვენი ქვანდა

ბავშვებო, ზოგი თქვენგანი სოფელში
დასვენებს, ზოგი ზღვის სანაპიროსა თუ
მთიან აგარაკს ვიწვევა. ვინ იცის, რამდენ-
ჯერ წახვალთ ტყეში სოკოსა თუ მარწყვის,
თხილისა თუ მაცვდის საკრეფად. ხილის გარ-
და გზაზე უამრავი ხის ნაფოტი, გირჩი,
ფესვი, ტოტი, ბაღანი და მრავალი გამოუ-
სადგარი საგანი შეგსდგებათ. თუ დააკვირ-
დებით, ნახავთ, რომ ზოგი ჩიტს წააგავს,
ზოგი ცხოველს, ზოგიც რაიმე საგანს. შეიძ-
ლება რომელიმეს ცოტა
შესწორება დასჭირდეს,
ზოგს თავი, ფეხი ან
ფრთა სხვა მასალისაგან
შეუჩრიოთ, ზოგს ხელი
ან კული მიუმატოთ და

9750 ქაი, სიხსხვილო!

ქართული
ნაციონალური
ბიბლიოთეკა

სახატები 9750 შრომისათვის

ნოღა ლეხაძე

იწილა და ბიწილა
დაბაფრულა წიწილა,
ინდაურის ქუყებო,
დაკორტნილა კრუხებო,
დაფეხვილა კვატებო,
ციკრებო და ბატებო,
უბედურო მტრეფებო,
მამღებო და დედებო

ვაი, ვაი სირცხვილა!
ერთმა ქორმა რა გვიყო,
ვიდრე თოფი ვიპოვეთ,
ორი ქუკი წაილა.
აფსუს, ჩემი თბილისი
არ სჯობს სოფელს ასჯერა?
არც ქორი ფრენს ქუჩებში,
არც მიმინო, არც ძერა.

ჰოდა, თუ დამიჯერებთ,
თუ მენდობით ამამი,
თუ გსურთ მშვიდი ცხოვრება
უდარდედი თამამი,
თუ არ გინდათ, ყოველ დღე
იყოთ წივილ-კივილი,
ადექით და სულ ყველა
წამომყვევით თბილისში!

სიყვარულა

გამყიდველმა პატარა ბიჭი დაინახა. იგი
ნამცხვრებით საფე ყუთთან იდგა.

- ბიჭიკო, რატომ დგახარ აქ? რა გინდა?
- არაფერი.
- მე შეგონა, ბისკვიტის ალებას ცდი-
ლობდი.
- ცდებით, ბატონო, პირიქით, თავს
ძაღვს ვატანდი, არ ამულა!

ინგლისურიდან თარგმნა მანანა ლლონტაძე

საბავშვო ბაღი

ანდრეი სინაუჩი

საყვარელი ჩენი ბაღი,
მალა ცახთან გორახუა.
შორს, გადალმით დათოვლილებს
დიდ მთებს ვხედავთ, როცა მზეა.

ჩემო ბაბუ, მოდი ჩემთან,
გაგვანარე მე და მერი,
აბა, ნახე, ყველა ერთად
როგორ ვცეკვავთ, როგორ ვმღერით.

ჩემებსეზი შეადგინეს სოფელ თოფახის (ხაინჯაოლი)
მ წლიანი სკოლის მოსწავლეებში პალპა თავადავლიძე
და ელისო ზარბაზანიძე.

კი იქნა მზუნჯი?

იყო 1 . ერთ ღ იგი ხა
 'მა. მას არასოდეს 'ა
 ასეოი ცხო, . დაუძახა ს
 'ს, 'ს, 'ს. ს
 შექოა ს. მაგრაძ
 გაქრა. რა იქნა ?

6 93/100

„ღოლი“—ნახატი ტატო გოგიაშვილისა, 7 წ. თბილისი.

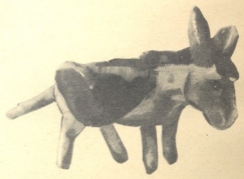

„შელია“—პლასტილინი, დიმიტრი ნატროშვილისა, 6 წ. წნორი.

„ახალგაზრდები“—ნახატი გია ვაბაიძისა, 8 წ. ქუთაისი.

„პეიზაჟი“—ნახატი ელზა სიციხეაძისი, 7 წ. თბილისი.

„სახედარი“—პლასტილინი, გორგი კიკაბიძისა, 7 წ. თბილისი.

ჩრდატორი ჯანსუღ ჩარკვიანი, ხარდატორი კლდევია: მ. მემვიტორი, ძ. მონიშვილი, ჯ. ლოლუა, მამ. მამონიშვილი, ჯ. ნინუა, შ. ცხადამ (ხამლევი ჩრდატორი) ნ. წულშიძე (ჩრდატორის მოადგილე) რ. შიშვილი, ხატრავაძის ადგილმკვიდრე კომიტეტისა და ვ. ი. ლენინის სახელობის შიშვილი ირვანაშვილის რესპუბლიკური სახელობის

უცდის მხატვრობა ეკუთვნის პაპა მელიქიძის.

ტექნოლოგია ბ. არძენიშვილი.

ვაშლიყვის ოცდამეორამეტრე წელი. რედაქციაში შემოსული მასალები ავტორებს არ დაუბრუნდება.

გამომცემლობა „ნაბეჭდები“, გამოს. შავი. № 26, სტამბის შავი. № 211, ტრაქტი 4-080, ხელმოწერილია დასაბუქადე 20/II 1965 წ.

კრწანლის დასახლებული პოლიტიკური კომისიის დასახლებულ. ლენინის ქ. № 34 „მ. მ. მ. მ.“-ის რედაქციის სახე. ტელ. 5-37-30, 5-18-09.

ჩვედების შესახებ: მხედის. ქედების პირობ. № 81, ტელ. 5-37-30, 5-18-09.

ფასი 20 კაპ.

ИНДЕКС
76055